

Z METO IN MATICEM
NA POTI K VELIKI
NOČI

1. DAN – NEDELJA, 5. 4. 2020 – CVETNA NEDELJA

Meta se je z družino odpravljala od nedeljske maše. Bil je lep sončen dan in družinica se je odločila, da bodo to nedeljo šli kar peš. Pot do cerkve sploh ni bila tako kratka, a Meta in njen bratec Matic se nista prav nič pritoževala, saj sta vedela, da bi se doma morala učiti za šolo. »Katera je bila pa vama najlepša butarica?« je vprašala mami Tatjana svoja otroka. Bila je namreč cvetna nedelja in vsi so v cerkev nesli svoje butarice in oljčne vejice. »Meni je bila najbolj všeč tista, ki je imela obešene velike pomaranče,« je rekla Meta. »Meni pa tista velika, ki je bila velika skoraj kot zvonik,« je navdušeno rekel Matic. »Meni pa sta najbolj všeč vajini butarici, saj sta ju naredila vidva sama in sta se zelo potrudila,« se je v pogovor vmešal še oči Peter. »Ampak moja ni tako lepa kot je bila Mojčina, njena je res tako lepa,« je žalostno odgovorila Meta. Oči Peter jo je potolažil, da Jezusu res ni pomembno, kdo ima največjo in najlepšo butarico, ampak zakaj to butarico sploh prineseš k maši. »Zakaj pa sploh prinesemo butarice k maši?« je začudeno vprašala Meta. Mami Tatjana ji je razložila: »Na cvetno nedeljo se kristjani spominjamo Jezusovega vstopa v Jeruzalem, ko ga je ljudstvo kot Kralja pozdravljalo s palmovimi in oljčnimi vejami.« »A zato imata vidva z očijem po navadi oljčno vejico in ne butarice!« je navdušeno ugotovil Matic. »Tako je. Po stari navadi so pri nas ljudje oljčne vejice po maši na cvetno nedeljo zataknili za križ, poleti pa so jih zataknili na njive med posevke,« odgovori mami Tatjana in nadaljuje: »Ko je Jezus prihajal v Jeruzalem, je veliko ljudi razgrinjalo na pot svoje plašče, drugi pa veje, ki so jih odlomili na poljih. Zraven so vzklikali Hozana! Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu!« »To mi zveni pa nekam znano,« je pripomnil Matic. »Seveda, to vsakič molimo pri maši,« je hitro želela svoje znanje pokazati Meta, a se ji je kaj kmalu postavilo drugo vprašanje. »Kaj pa sploh pomeni *hozana*, ki jo tako pogosto omenjamo pri sveti maši?« Mami Tatjana je hitro razrešila to vprašanje: »Beseda hozana pomeni *reši nas*. Ljudje, ki so vzklikali te besede, so z njimi izražali svojo vero v Jezusa kot Odrešenika. Tudi mi s to molitvijo pred povzdigovanjem izpovedujemo svojo vero v Odrešenika, ki bo čez nekaj trenutkov prišel med nas v podobi kruha.« Oči Peter je še dodal: »Če vaju to zanima bolj podrobno, lahko doma preberemo ta odlomek v svetem pismu, evangelist Marko je to namreč zelo lepo opisal v svojem evangeliju.« »Saj res,« je rekla Meta, »zdaj si me spomnil. Zakaj pa župnik danes ni prebral evangelija, ampak je povabil pred oltar kar celo skupinico ljudi in je bilo vse tako dolgo?« »Na cvetno nedeljo in veliki petek vedno beremo pasijon,« ji je odgovoril oči Peter. »Kaj pa je to pasijon?« začudeno vpraša Matic. »Beseda pasijon izvira iz latinske besede *passio*, kar pomeni trpljenje. Zato tudi pri branju pasijona poslušamo o Jezusovem trpljenju, kot so ga zapisali evangelisti. Na cvetno nedeljo poslušamo Markovega, Lukovega ali Matejevega, Janezov pa je vedno rezerviran za veliki petek,« je Maticu pojasnil oči Peter in dodal: »Jutri lahko doma naredimo tekmovanje, kdo od vaju bi nama z mami znal čim bolje opisati Jezusovo trpljenje.« Tako je pot do doma minila kot bi mignil. Meta in Matic sta hitro nalepila nalepko v liturgični zvezek nato pa se takoj odšla učiti, da bosta popoldne lahko odšla na igrišče s svojimi prijatelji.

Naloga: *S starši doma na vidno mesto postavite oljčno vejico ali butarico in zmolite za vse preganjane kristjane po svetu.*

2. DAN – PONEDELJEK, 6. 4. 2020

Ko sta Matic in Meta naslednji dan prišla iz šole, mami in očija še ni bilo doma. Meta je najprej pospravila vse zvezke in odšla delat domačo nalogo, Matic pa je vso nalogo naredil že v šoli, zato mu doma ni bilo potrebno. »Komaj čakam da prideta mami in oči, da lahko naredimo tekmovanje, ki ga je včeraj obljubil oči,« je ves navdušen rekel Matic. »Saj veš, da prideta mami in oči ob ponedeljkih bolj pozno domov, potem pa preden pojemo kosilo mine že toliko časa, da bova morala k verouku,« je Meta hitro ustavila Maticovo vnetost. »Saj res. Mogoče pa se bomo tudi pri verouku pogovarjali kaj na to temo in bom tako izvedel še kaj novega. Saj smo vendar začeli veliki teden,« je odvrnil Matic. Najprej je domov prišla mami Tatjana, deset minut za njo pa še oči Peter. »Kako je bilo v danes v šoli?« je mami Tatjana vprašala Matica, ki je v dnevni sobi ravno sestavljal Lego kocke. »Imaš naredjeno vso nalogo?« »Imam, vse sem naredil že v šoli,« ji odvrne Matic. »Pa si pripravil vse za verouk?« ga še vpraša mami Tatjana. »Ja, že komaj čakam, upam da nam bo katehetinja Tinkara povedala še kaj zanimivega, da bom potem zvečer že čim več vedel,« ji navdušeno odgovori Matic. Po kosilu so se odpravili do župnišča. »Pozdravljeni otroci. Kako ste kaj danes?« je vse skupaj pozdravila katehetinja Tinkara. Po uvodni molitvi in pesmi je nadaljevala: »Kot veste smo že začeli veliki teden. To je zadnji teden pred veliko nočjo, zato je dobro, da se v tem tednu še posebej pripravimo na Kristusovo

vstajenje. Da bi vsi skupaj bolje razumeli, kaj se je dogajalo pred 2000 leti, bomo danes ponovili pot Jezusovega trpljenja.« Matic se je sam pri sebi nasmehnil, saj je bila to tudi njegova želja.

Katehetinja Tinkara nato vpraša otroke: »Ali kdo med vami ve, kako imenujemo Jezusovo trpljenje?« »Jaz vem!« hitro zakliče Matic. »To je križev pot.« »Res je,« reče Tinkara in nadaljuje: »Danes bomo spoznali prve tri postaje križevega pota, ki ponazarja ravno to pot trpljenja in odrešenja. Na začetku so Jezusa privedli pred Pilata. O njem so si izmišljali laži in ga tožili. Pilat ga je skušal braniti, ker se mu je zdel nedolžen, toda ljudje so vpili, naj ga križa. Ker se je Pilat bal, da

bi se jim zameril, ga je izročil vojakom, da bi ga križali. Jezus je svoj križ sprejel brez pritoževanja. Križ je bil res težek, Jezus pa je kar šel na pot proti Kalvariji. Ampak Jezusov križ je bil še težji, zaradi vseh naših hudobij in grehov, tudi mojih in vaših. Toda Jezus je bil pripravljen iti v smrt za nas, samo da bi nas rešil in nam odprl nebesa. Ker je bil Jezus izmučen in lačen in ker je izgubil že veliko krvi zaradi ran, ki so mu jih povzročili biči, je padel pod težo križa, naših grehov. Nihče mu ni pomagal, ko je ležal na tleh, vojaki pa so ga jezno brcali, pretepali in zmerjali, naj že vstane in gre naprej. Jezus s težavo vstane in gre naprej.« »To pa ni bilo lepo od vojakov in ljudi, da so se takole spravili na Jezusa,« je na glas razmišljal Maticev sošolec Klemen. »Tako je. Zato moramo tudi mi pomisliti, kako se obnašamo do naših bližnjih. Lepo je, če jim pomagamo,« mu je odgovorila katehetinja Tinkara ter dodala: »Za domačo nalogo pa se doma pogovorite o ostalih postajah križevega pota.« Ko je bilo konec verouka, ju je zunaj že čakal oči Peter. »Oči, oči,« je hitel Matic, »vse vem o Jezusovem trpljenju.« »No, to me pa veseli. Nam boš zvečer vse povedal, kar ste se danes novega naučili,« mu odgovori oči Peter.

Naloga: Spomni se vseh ljudi, ki so odrinjeni na rob družbe in trpijo zaradi naše hudobije in nevoščljivosti. Priporoči jih v varstvo angelom z molitvijo sveti angel.

3. DAN – TOREK, 7. 4. 2020

Torek je pri Meti in njeni družini minil brez večjih posebnosti, če ne štejemo testa matematike, ki ga je Meta pisala v šoli. Danes je mami Tatjana prišla iz službe bolj zgodaj, tako da je že kuhala kosilo, ko sta Meta in Matic prišla domov. »Kako ti je šla danes matematika?« vpraša Meto. »Zelo dobro. Skoraj vse sem znala, samo naloga s koti mi ni šla ravno najbolje,« ji odgovori Meta. »Jaz pa sem vse vedel, kar smo danes delali v šoli, je bila čisto lahka snov,« se je želel pohvaliti tudi Matic in nadaljeval: »Veš, ko sem vam včeraj zvečer pripovedoval o tem, kaj smo se naučili pri verouku o prvih treh postajah križevega pota? No, danes se moramo pogovoriti še o nadaljevanju.« »Seveda se bomo. Predlagam pa, da si jih razporedimo čez dva dni. Tako bomo vsak dan premišljevali o Jezusovemu trpljenju. Dajmo danes premisliti o naslednjih treh,« mu odgovori mami Tatjana. »No, jaz vem, ker smo včeraj zvečer končali s tem, da je Jezus prvič padel pod križem, danes začnemo s tem, ko je Jezus srečal Marijo,« se je pogovoru pridružila še Meta. »Prav imaš,« jo pohvali mami

Tatjana in nadaljuje: »Marija je z žalostjo gledala, kako je Jezus trpel. Komaj se je prirnila k njemu, a mu ni mogla pomagati. Ampak Jezus je vedel, da ga je Marija podpirala in to mu je dalo novih moči.« »To pa je moralo biti res grozno, takle gledati svojega sina. Verjetno bi bilo tudi tebi tako težko, če bi naju gledala trpeti,« je pripomnila Meta. »Veš da. Vsaka mamica želi za svoje otroke le najboljše, ker jih ima tako rada. Najbolj pa je vesela, če imajo tudi otroci radi njo. Ni potrebno veliko, dovolj je že, če se ne prepiramo, kdaj pa kdaj kaj pospravita namesto mene ali pa samo rečeta hvala,« je svojima otrokoma razložila mami Tatjana. Meta in Matic sta se ob teh njenih besedah kar malo zamislila. Po kakšni minuti premora je mami spet vprašala: »In kaj se je potem zgodilo z Jezusom?« »Mislim, da je potem pa vseeno dobil pomoč pri nošenju križa,« je ne povsem prepričana rekla Meta. »Kdo pa si je upal pomagati Jezusu, če pa so zraven ves čas hodili rimski vojaki?« je zanimalo Matica. »Simon iz Cirene pravzaprav ni imel veliko izbire. Ravno se je vračal z dela na polju, ko je zagledal sprevoz ljudi, ki so zasmehovali Jezusa, in vojakov, ki so ga drezali. Prišel je bližje, da bi bolje videl, kaj se dogaja, takrat pa so ga vojaki zgrabili in prisilili, da mu je križ pomagal nesti.« je Matičevo zmedo v glavi razjasnila mami Tatjana. »Še dobro, da jaz vse naredim tako kot je treba, še preden bi me kdo v kaj silil,« je olajšano rekel Matic. »Mogoče te res nihče ne sili, ampak pomisli na to, kolikokrat ti morava z očijem reči, da ugasni televizijo ali tablico, ker si ju uporablja že predolgo. Ali pa, da si greš umiti zobe. To so na prvi pogled res le malenkosti, ampak če jih ne izpolnjuješ, je podobno, kot če bi Simon rekel, da Jezusu ne bo pomagal nesti težkega križa.« mu mami Tatjana hitro postavi ogledalo njegovih dejanj. Matic se spet zamisli za trenutek in sklene: »Mogoče pa je res tako. Od zdaj naprej si bom bolj prizadeval, da bom svoje zadolžitve vestno opravljal.« »No, naslednja postaja pa je gotovo, ko Jezus sreča Veroniko,« je spet kot iz topa izstrelila Meta, ko se ji je zdelo, da je čas za nadaljevanje. »Bravo. Ker je bil Jezusov obraz ves poten in krvav, mu je Veronika podala prt in Jezus ji iz hvaležnosti v prt odtisne svoj obraz. Tako kot se Veronika ni bala vojakov in jezne množice, moramo tudi mi kdaj pomagati ljudem okoli nas, ki so odrinjeni na stran. Pomislita malo na kakšnega sošolca. Gotovo je kdo, ki ga nihče ne mara in si želi družbe,« je tudi tokrat razložila mami Tatjana. V tistem trenutku je domov prišel tudi oči Peter. Tudi kosilo je bilo ravno kuhano. Ko so tako skupaj sedeli pri mizi, sta Meta in Matic hitela pripovedovati očiju Petru o vseh njenih novih sklepih, ki sta jih sprejela danes.

Naloga: Jutri se trudi, da boš rekel hvala, ko bo to potrebno. Prizadevaj si, da te staršem ne bo potrebno siliti, da bi opravil kakšno stvar.

4. DAN – SREDA, 8. 4. 2020

V sredo popoldne sta Meta in Matic po šoli najprej odšla v glasbeno šolo oziroma na trening. Meta namreč igra klavir, Matic pa trenira roket. Za njiju je tako sredo najbolj naporen dan, saj morata potem, ko se vrneta domov, narediti še vso nalogo, tako da jima zvečer ostane bolj malo časa. Pa vendar nista pozabila na mamino obljubo, da bodo danes še naprej odkrivali postaje križevega pota. Meta je bila z mislimi tako zatopljen v to, kaj bo povedala zvečer, da bi pokazala staršema kaj vse zna, da je imela kar nekaj težav na uri klavirja. Pri večerji je tako hitro začela: »No, ali bomo nadaljevali, kjer smo končali včeraj? Prepričana sem, da moramo danes začeti z Jezusovim drugim padcem.« Oči Peter je želel malo umiriti Metino neučakanost, zato je rekel: »Saj se nam nikamor ne mudi, počakajmo, da vsi v miru pojemo.« Ko so povečerjali in pospravili mizo je začel: »Jezus je kljub dodatni moči, ki jo je prejel od Veronikine pozornosti, spet padel. Težki križ ga je pribil na kamnita tla in vojakom je počasi zmanjkovalo potrpljenja. Spet so ga brcali, zmerjali in suvali. Ampak Jezus se ni predal in je spet vstal ter šel naprej.« Nato je besedo prevzela mami Tatjana: »Tako kot so bili ljudje okoli Jezusa nesramni do njega, smo tudi mi nesramni do drugih. Ni nujno, da jih tepemo ali brcamo, včasih bolj boli beseda, ki jo samo izrečemo. Takrat se lahko človek počuti kot Jezus, ki je padel pod križem. Zato se moramo potruditi in vedno prej razmisliti, kako se bomo do koga obnašali.« »Kaj pa sledi zdaj?« vpraša oči Peter. »Nisem popolnoma prepričan, ampak spomnim se, da je Jezus enkrat srečal skupno ženo, ki so se jokale,« je odgovoril Matic. »Točno to je sedaj na vrsti, dobro si se spomnil,« ga pohvali oči Peter, si natoči skodelico čaja in nadaljuje: »Ob poti je Jezus srečal skupino žena iz Jeruzalema, ki so jokale. Čeprav je bil zelo hvaležen za njihovo podporo, jim je rekel, naj raje jokajo za svoje grehe in grehe svojih otrok. Tako, kot so ljudje krivično ravnali in obsodili Jezusa, smo tudi mi kdaj pa kdaj krivični do drugih. Saj vesta, ko sta kdaj poredna ali celo hudobna, vama je kdaj potem žal? Tako, kot je Jezus spodbujal žene, tako spodbuja tudi nas, naj nam bo žal za svoja dejanja, ki niso bila dobra.« »Včasih se res slabo počutim, če nisem čisto pridna,« je priznala Meta. Tako je družinica nekaj trenutkov ostala v tišini, saj so se vsi zamislili, kaj vse so takega storili, da bi jim lahko bilo žal. Potem je Meta spet začela: »Zdaj pa je na vrsti Jezusov tretji padec.« Zdaj je razlago prevzela še mami Tatjana. »Ker je bila za Jezusom re dolga pot, še daljša, kot je od našega doma do cerkve, je bil zelo utrujen. Predstavlja si, kako sta vidva utrujena, ko gremo na Šmarno goro, pa ne nosita niti nahrbtnika. Jezus pa je vso to pot nosil križ.« »Potem pa res ni čudno, da je spet padel.« je pripomnil Matic. Mami Tatjana je nadaljevala: »Ampak Jezusova ljubezen do nas ga je gnala naprej. Vstal je in z zadnjimi močmi nadaljeval pot, kajti do cilja ni imel več daleč. Pomislita, kako večkrat pravita, da ne moreta, da se vama ne da in da sta utrujena. Jezus ni obupal, zakaj bi potem mi?« Po kratkem premoru je začela kar z naslednjo postajo: »Tudi ko je Jezus prišel na vrh Kalvarije in so mu sneli križ ter ga grobo slekli, se ni prav nič upiral. Da bi manj trpel, so mu ponudili celo grenko pijačo, ki bi ga malo omamila, a Jezus jo zavrne, saj želi občutiti vso bolečino trpljenja.« »Če tako pomislim, potem res ni tako veliko trpljenje, ko se moram uiti ali pospravljati sobo. Mislim, da se včasih preveč pritožujem.« je večerni pogovor zaključila Meta. Nato sta z Maticem odšla v kopalnico in si umila zobe, skočila v pižamo in odšla vsak v svojo posteljo.

Naloga: Jutri bodi pozoren, kako se obnašaš do svojih bližnjih. Pazi, da ne boš kot vojaki, ki so Jezusa brcali in zmerjali.

5. DAN – ČETRTEK, 9. 4. 2020 – VELIKI ČETRTEK

Že zgodaj zjutraj je bilo čutiti, da ta četrtek ni navaden dan. Pač, nekaj posebnega je bilo v zraku. Meta in Matic sta se odpravljala v šolo. Med zajtrkom ju je mami Tatjana opomnila: »Ne pozabita, da gremo zvečer k maši.« »Zakaj pa, saj ni nedelja,« se je hitro uprl Matic. »Ti tepček,« ga je hudomušno ozmerjala Meta, »danes je namreč veliki četrtek.« »Saj res, danes začenjamo velikonočno tridnevje,« je Matic hitro zamenjal svojo nejevoljo za navdušenje. »No, saj že vse vesta,« ju je mami Tatjana hitro pohvalila. »Kaj vse posebnega pa se zgodi na veliki četrtek, kar po navadi ne počnemo?« je vprašal Matic. »Na veliki četrtek, še preden uradno končamo postni čas, škofje v stolnicah darujejo krizmene svete maše. To pomeni, da pri tej sveti maši blagoslovijo sveta olja,« je začela pojasnjevati mami Tatjana, a jo je Meta prekinila. »Kaj pa so to sveta olja?« jo je vprašala. »Škofje blagoslovijo krstno olje, ki se uporablja pri svetem krstu, sveto krizmo, ki jo uporabljajo pri sveti birmi, in bolniško olje. Duhovniki nato olja prinesejo v svojo župnijo, da lahko obhajajo zakramente,« ji je pojasnila mami. »A tako. No zvečer pa je potem še ena sveta maša?« spet ni bila povsem prepričana Meta. »Zvečer pa gremo k sveti maši, pri kateri se spominjamo dveh stvari, in sicer postavitve svete evharistije in tudi zapovedi, da naj si kristjani služimo drug drugemu. V ta namen je Jezus svojim apostolom pri zadnji večerji umil noge. Zato tudi župnik pri maši na veliki četrtek dvanajstim možem umije noge,« je nejasnost poskušala razrešiti mami Tatjana. A kmalu se je izkazalo, da se je Maticu pojavil drug nesporazum. »Ali to pomeni, da je bil sosed Milan tudi včasih apostol, da mu župnik zdaj umiva noge?« je zmedeno vprašal. »Ne,« se je zasmejala mami Tatjana, »dvanajst gospodov, ki jim župnik umije noge, je tam samo simbolično, da bi nas opomnilo na ponižnost, ki naj jo izkazujemo drug drugemu.« »Zakaj pa so se sploh zbrali na večerji, ali je bil to kot nek poslovljni piknik?« je zanimalo Meto. »Ne. Jezus, Marija in apostoli so se zbrali na večerji ob prazniku, ki so ga imenovali *pasha*. Takrat so se spominjali rešitve svojih prednikov iz egiptovske sužnosti. Jezus pa je res že vedel, kaj ga čaka, in ko je blagoslovil kruh in vino ter ju dal jesti in piti zbranim učencem, je kruh spremenil v svoje telo in vino v svojo kri ter tako je postavil zakrament svete evharistije. Z besedami *to delajte v moj spomin* je posvetil apostole za obhajanje svete maše. Na veliki četrtek vsaka cerkev, kjer se verniki zbiramo k večernemu bogoslužju, postane dvorana zadnje večerje.« »In tega se spominjamo tudi pri vsaki sveti maši, ko župnik dvigne hostijo in kelih,« se je spomnil Matic. »Zakaj pa na koncu župnik odnese monštranco v drug tabernakelj?« je zanimalo Meto. »Pravzaprav odnese samo ciborijske, torej posode s hostijami in to ni drug tabernakelj. Kot smo spoznali že cel teden, je Jezus za nas močno trpel. Po zadnji večerji so šli z učenci molit v vrt Getsemani, kjer pa ga je Juda izdal in vojaki so ga prijeli in odpeljali v ječo. Zato se tudi kraju, kamor župnik odnese Jezusa na veliki četrtek, imenuje ječa,« je podrobno razložila mami Tatjana. »Jaz pa se spomnim še, da smo se na veliki četrtek celi cerkvi predstavili prvoobhajanci,« je ponosno povedala Meta. »Sveto obhajilo je zelo povezano z dogajanjem velikega četrtka, zato je lepo, če se župniji takrat predstavijo tudi prvoobhajanci,« je za konec dodala še mami Tatjana. »Komaj čakam, da bom tudi jaz prvoobhajanec,« je veselo rekel Matic. »No, zdaj pa hitro v šolo, da ne bosta zamudila. Lepo se imejta in bodita pridna.« je Mami Tatjana na pragu naročila svojim otrokoma.

Naloga: Z družino zmolite očenaš in zdravamarijo za vse letošnje prvoobhajance.

6. DAN – PETEK, 10. 4. 2020 – VELIKI PETEK

Matic je po pouku čakal Meto pred šolskim vhodom, a Mete kar ni in ni bilo, zato jo je šel iskat okoli šole. Kmalu jo je našel na gugalnici s sošolko Urško. »Veš koliko časa te že čakam, zakaj nisi prišla pred šolski vhod?« je kar malo jezno vprašal Matic. »Z mami sem se zmenila, da lahko ostanem z Urško na igrišču, ob pol štirih pa jo grem počakat pred cerkev, ker bo šla h križevemu potu,« mu odgovori Meta. Matic se slabe volje odpravi domov, Urška in Meta pa sta se zabavali na igrišču. Ure so minevale in kar na enkrat pred Meto stopi mami Tatjana. Tudi ona je izgledala kar jezno. »Kje pa hodiš? Ali nisva bili zmenjeni ob pol štirih pri cerkvi?« jo je jezno vprašala. »Oprosti, saj sem ves čas pozorno poslušala, pa nisem slišala, kdaj je v cerkvi bilo pol štirih,« se je hitela opravičevati Meta. Mami Tatjana se je očitno že malo pomirila in smeje nadaljevala: »Ali si pozabila, da danes zvonovi ne zvonijo? Vsako leto jih po slavi na veliki četrtek ugasnejo v spomin na Jezusovo trpljenje, ki se je začelo po zadnji večerji. Še dobro, da sem prišla pote, če bi čakali, da bi ti slišala cerkvene zvonove, bi prišla domov šele jutri zvečer.« Poslovili sta se od Urške in se odpravili proti domu. Po poti sta prijetno kramljali, potem pa Meta vpraša: »Zakaj pa je bil križev pot danes že tako zgodaj? Ali ni po navadi šele zvečer?« Mami Tatjana ji prijazno odgovori: »Ker je danes veliki petek in se spominjamo Jezusove smrti, Jezus pa je umrl ob tretji uri popoldne, je tudi križev pot ob tej uri.« Takrat se Meta spomni: »A za to potem vsak petek ob treh še posebej zvonijo zvonovi?« »Točno za to,« ji odvrne mami Tatjana. Ko sta prišli domov, sta Matic in oči Peter ravno zaključevala igro enke. Mami Tatjana je pojasnila, zakaj sta tako pozni in vsi so se začeli smejati. »Ali gremo danes tudi k maši?« je zanimalo Matica. »No, v cerkev bomo šli, maše pa danes ne bo,« je začel oči Peter. »Veliki petek je namreč edini dan v letu, ko ni svete maše, ampak obhajamo samo obred velikega petka.« »Spomnim se, da je to res poseben obred. Meni je najbolj smešno, ko se župnik na začetku uleže na tla,« se je lanskega obreda spominjal Matic. »Župnik se uleže zato, da bi tiho molil, in tudi mi takrat molimo z njim. Zatem poslušamo še božjo besedo in spet pasijon. Si je kdo zapomnil, kateri evangelist je napisal tega za veliki petek?« je vprašala mami Tatjana. »Janezovega!« je izstrelila Meta, mami Tatjana pa je nadaljevala »Tako je. Potem v cerkvi molimo slovesne prošnje za vse potrebe ...« »To je pa gotovo tisto, ko ves čas poklekamo in vstanemo, pa spet poklekamo in vstanemo in tako naprej,« je Meta spet prekinila mamino razlago. »Ja,« ji odgovori mami Tatjana. »Nato pa župnik slovesno prinese križ, zraven pa poje: *Glejte, les križa, na katerem je Zveličanje sveta viselo!*« Matic ji je hitro skočil v besedo: »Potem pa cela cerkev da Jezusu lupčka.« »Temu rečemo čaščenje križa. Spominjamo se Jezusovega darovanja za nas, po vsem tem, kar je pretrpel, ko ga je Juda izdal. Če se dobro spomnita, nismo dokončali vseh postaj križevega pota. Ko so Jezusu dali vino, pomešano z žolčem, so ga nato pribili na križ, kjer je za

nas umrl. Kasneje so Jezusa s križa sneli, ker so se pripravljali na pasho in niso želeli, da bi čez praznik Jezus visel na križu. Najprej so ga dali v naročje Mariji, kasneje pa so ga položili v skalnat grob. Tega se tudi spominjamo na koncu obreda velikega petka, ko župnik monštranco odnese v Božji grob.« je svojo razlago dopolnila mami Tatjana. »Torej je veliki petek tak bolj žalosten dan,« je pripomnil Matic. »Ne povsem,« mu odgovori oči Peter. »Ne smemo pozabiti na pomen veselja in upanja, ki sta na ta dan še posebej potrebna. Treba je pomisliti na Jezusovo zmago.«

Naloga: S starši zmolite desetko »ki je za nas križan bil« in premislite o Jezusovem trpljenju. Jutri pa ne pozabi pomagati pri pripravi velikonočnih jedil.

7. DAN – SOBOTA, 11. 4. 2020 – VELIKA SOBOTA

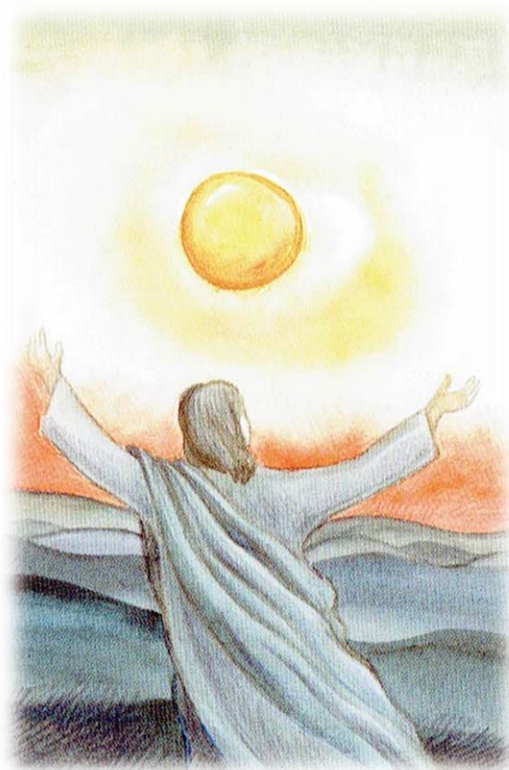
Ko sta Meta in Matic zjutraj vstala, sta mami in oči že pridno delala v kuhinji. Na pultu je že bilo pripravljeno testo za potico, na štedilniku pa so že vrele jajca. »Juhu, danes bomo barvali pirhe!« je vsa navdušena zaklicala Meta. »Ja, če hočemo končati pred blagoslovom jedi, moramo kar pohiteti,« ju je spodbudil oči Peter. Meta in Matic sta se hitro preoblekla, nato pa stekla ven nabrat čim več rožic in listov, ki jih bodo kasneje uporabili pri pirhih. Pri njih je bila namreč navada, da so del pirhov skuhal v čebulnih olupkih, del pa so jih pobarvali v navadnih barvah. Seveda tudi letos ni šlo povsem brez težav. »Jaz hoče barvati v zeleni barvi!« se je slišal Matičev krik iz kuhinje. »Jaz pa hočem, da je največ rumenih pirhov!« je bila glasna tudi Meta. »Pomirita se!« je prepir poskušal utišati oči Peter. »Tako ali tako je lepo, če imamo največ rdečih pirhov.« »Zakaj pa to?« je začudeno vprašal Matic. »Rdeča barva pirhov predstavlja Jezusovo kri, ki jo je za nas prelil na križu, hkrati pa pirhi predstavljajo Jezusov grob, ker je, tako kot piščanček sam predre lupino jajca, tudi on sam premagal smrt,« je pojasnil oči Peter. »No, jaz pa vem, da šunka predstavlja Jezusovo telo, hren pa žeblje, s katerimi je bil pribit na križ,« je dodala Meta. »Potica pa predstavlja Njegovo krono, zato jo tudi vsako leto spečem v okroglem pekaču,« je naštevanje velikonočnih jedi dopolnila še mami Tatjana. »Ko je bila vajina prababica še otrok, so k blagoslovu jedi nesli tudi klobase. Če sem si prav zapomnil, kar mi je pripovedovala, so te predstavljale vrvi, s katerimi je bil Jezus zvezan,« se je še spomnil oči Peter in dodal, da to zdaj ni več v navadi. Šunka se je kuhala, potica pekla, oči Peter je ribal hren, Meta in Matic pa sta odšla po košaro. Tako je čas kar hitro minil in že je bil čas, da se družinica odpravi k žegnu. »Jaz bi dala v košaro potico,« je rekal Meta. »Jaz pa bi rad dal šunko,« se je za sočen kos mesa hitro zagrebel Matic. Ko je bila košara polna, je mami Tatjana prinesla še prtič, s katerim so košaro pokrili. Hitro so se odpravili proti cerkvi. »Toliko ljudi pa že dolgo nisem videl v cerkvi,« je presenečeno rekel Matic. V cerkvi se je res zbralo zelo veliko ljudi, tako da so morali nekateri celo stati. Še dobro, da župnik ni imel predolge pridige. Ko so se vrnili domov, je mami Tatjana rekla: »Lepo zložita obleke, jih bosta potrebovala še za zvečer, ko gremo na vigilijo.« »Kakšen pomen pa ima današnja maša?« je zanimalo Meto. »Pri velikonočni vigiliji se spominjamo, da je Jezus za nas vstal od mrtvih in tako tudi nas pripeljal iz smrti v življenje,« je svojo razlago pričel oči Peter. »Jezus je za nas luč. Zato tudi sam obred začnemo z blagoslovom velikonočnega ognja, s katerim nato prižgemo velikonočno svečo. Ta nas spominja na našo krstno svečo in pripadnost Cerkvi. Takrat si cela cerkev prižge svoje svečke in stoje poslušamo velikonočno hvalnico, ki je zahvala Jezusu za vse, kar je za nas pretrpel. Potem poslušamo berila.« »Ja, to pa vem, danes bomo poslušali štiri berila,« je malo naveličano rekla Meta. »No, ta berila nam sporočajo najpomembnejše dogodke v našem odrešenju. Med berili iz stare in nove zaveze spet zapojemo slavo in zvonovi se spet oglasijo,« je z razlago nadaljeval oči Peter, dokler ga Meta ni spet prekinila: »Torej od danes zvečer ne bom več zamujala domov.« Vsi so se začeli smejati. »Po berilih sledi slovesno petje aleluje in evangelij. Zelo pomemben del obreda je tudi krst katehumenov. Takrat tudi mi obnovimo svoje krstne zaobljube. Z njimi še enkrat obljubimo zvestobo Bogu in

Cerkvi,« je z razlago končal oči Peter. »Zato pa je ta maša najdaljša maša v celem letu,« je dodala Meta. »Res je najdaljša, je pa tudi najpomembnejša od vseh,« je nejevoljo nad dolžino maše odgnala mami Tatjana. Tako so bili sedaj vsi dobro pripravljeni na vigilijo. Celo Meta in Matic sta jo zdaj že komaj čakala.

Naloga: Vprašaj starše, kako je bilo na tvojem krstu, kje in kdaj si bil krščen in kdo je tvoj krstni zaveznik, če tega še ne veš. Zmolite tudi en očenaš in zdravamarijo za vse letošnje katehumente.

8. DAN – NEDELJA, 12. 4. 2020 – VELIKA NOČ

Zjutraj je bilo potrebno vstati zelo zgodaj. Že res, da je velikonočna vigilijska maša v letu, a vstajenska maša je gotovo najbolj zgodaj, če ne štejemo polnočnice za božič. Župnik je najprej pri božjem grobu trikrat zapel velikonočno alelujo nato pa so v procesiji odšli iz cerkve. Ko so se vrnili, so skupaj zapeli še zahvalno pesem, sledila pa je še slovesna sveta maša. Po maši so se doma pripravili za velikonočni zajtrk. Meta in Matic sta pripravila mizo, oči in mami pa blagoslovljene jedi. Ko je bilo vse pripravljeno, so sedli za mizo oči Peter pa je zmolil še molitev pred zajtrkom. »Ali vesta zakaj imamo na veliko noč tako slovesen zajtrk?« je vprašal oči po molitvi in zaradi nevednih izrazov na obrazih nadaljeval: »Zajtrk predstavlja Jezusov prvi obrok z apostoli po vstajenju. Tako kot takrat Jezus in apostoli se zdaj skupaj pri mizi zbirajo družine,« je pojasnil oči Peter, a s tem vse nejasnosti v otroških glavah še niso bile razčiščene. »Zakaj pa sploh moramo imeti procesijo, samo noge te bolijo, ker toliko hodiš?« se je spet pritoževala Meta. Mami Tatjana ji je razložila: »Procesije so poznali že v Jeruzalemu, pri nas pa jih imamo za večje praznike. Pogoste so procesije za blagoslov polj, večkrat pa pozabimo, da je neke vrste procesija tudi prinašanje darov pri darovanju. Procesija nas spominja, da je naše življenje potovanje, hoja h končnemu cilju. Na tem potovanju nismo sami, ampak nas vedno spremlja Bog. Še ena lepa spodbuda procesije je ta, da nas spominja, naj vse življenje hodimo za Jezusom, ki je po navadi vedno na začetku procesije.« Meta je nekaj časa razmišljala, če je vse prav razumela, nato pa je rekla: »Torej je vstajenska procesija neke vrste vabilo, nas sledimo vstalemu Jezusu iz groba?« »Ne ravno iz groba, ampak iz teme življenja v svetlobo. Želi nam povedati, da moramo biti v življenju vedno veseli, saj nas je Jezus s svojo smrtjo odrešil,« je prijazno dopolnila svojo razlago mami Tatjana. Zdaj, ko so se Meti misli vsaj malo razjasnile, je začel z vprašanji še Matic: »Mene pa zanima, zakaj smo danes tako slovesno peli alelujo, v postu pa je sploh nismo?« Mami Tatjana je želela razjasniti tudi to vprašanje: »Če bosta v prihodnjih dneh dobro opazovala, se pri maši pogosto pojavlja beseda aleluja tako v molitvah, kot v pesmih. Beseda aleluja pravzaprav izvira iz hebrejščine in pomeni *slavite Boga*. Pravzaprav je to vzklik veselja, zato se tudi v tem veselem velikonočnem času tako pogosto pojavlja.« »Zakaj pa jo potem pojemo pred evangelijem, tudi ko ni velikonočni čas?« je še bolj zanimalo Matica. »Ker je evangelij veselo oznanilo,« mu je hitro odgovorila Meta, mami Tatjana pa je nadaljeval svojo razlago od prej: »Naše veselje je ob veliki noči tako veliko, da ga je težko izraziti z besedami, zato, tako kot planinec od nepopisne lepote gora in veselja vriska v gorah, mi pojemo alelujo.« Ko so se razjasnile še Maticove misli, so lahko v miru dokončali velikonočni zajtrk. Popoldne so odšli še na obisk k babici in dedku, kjer so se skupaj veselili velike noči. Imeli so toliko potice, jajc in šunke, da sta imela Meta in Matic kmalu že zelo polne trebuščke in sta komaj še kaj spravila vase. Na poti nazaj je Meta v avtu premišljevala, kako lep je bil ta zadnji teden pred veliko nočjo, kako lepo so se skupaj pripravljali na te velike praznike in kaj vse lepega so skupaj doživeli. Postala je hvaležna za vse, kar je novega izvedela o velikonočnih praznikih. Prej sploh ni vedela, da starša toliko vesta o vsem tem. Jezusu se je zahvalila, da je za nas premagal smrt in nas odrešil, potem pa se je spomnila, da bi bilo lepo, če se zahvali še nekemu. »Mami, oči, Matic, hvala vam, ker smo se skupaj tako lepo pripravili na te velikonočne praznike in jih skupaj tudi tako lepo doživeli!«

Naloga: Veseli se skupaj z družino praznika Gospodovega vstajenja!